

der synes at maatte være en nødvendig Følge af, at den Dialect eller det Sprog, der tales, er saa forskjellig fra Rets sproget. Maaskee jeg vilde foreslaae, at Rets sproget herefter skulde være det færøiske Sprog. Danst Sprog har været Rets sprog paa Færøerne fra Arilds Tid af, baade dengang de havde deres gamle Lagretter med de insødte Lagretsmænd, og senere, da Færøerne bleve et danst Amt, hvilket de, saavidt jeg veed, bleve i Aaret 1816. Færøingerne hænge ved Danmark, ved Moderlandet og ved Kongehuset med en Trofskab og Loyaltitet, som man ikke kan Andet end agte i høieste Grad, og dersom jeg vilde foreslaae nu at indføre et færøisk Rets sprog paa Færøerne, om det var muligt, vilde jeg have alle Indvaanernes eenstemmige Mening imod mig; de ønske ikke, at Rets sproget skal være færøisk, og det kan heller ikke blive færøisk, det er en Umulighed. De befinde sig vel under den nuværende Tilstand, og de ønske ikke noget Baand slappet, som knytter dem fast til Danmark, hvor de have deres Repræsentanter i denne Forsamling. Saa kunde jeg maaskee foreslaae at knytte Færøerne nærmere til Island, saaledes at det blev Islænderne eller i det islandstte Sprog kyndige Mænd, der for Fremtiden bleve ansatte, som Embedsmænd deroppe, det vilde ligesaa tidt føre til Maalet; thi Færøerne staae i Handelsamqvem og andre Forbindelser med Danmark, medens de have liden eller ingen Forbindelse med Island, og, som jeg allerede har antydet, troer jeg heller ikke, at Islænderne og Færøingerne vilde forstaae hverandre, naar Islænderne ikke havde erhvervet sig nærmere Kundskab til det færøiske Sprog. Vilde det da ikke være rigtigt at ansætte kun færøisk fødte Embedsmænd deroppe? Nei, dertil er Landet ikke forsynet med Emner. Jeg tvivler ikke paa, at Regjeringen, hvor de øvrige Qualificationer ere lige, vil ansætte Færøinger paa Færøerne; det har været Tilfældet, og de Exempler, som jeg i dette Dieblik mindes, have været meget heldige. Den sidst afgaaede Provst, som har virket deroppe i 20 Aar, var saaledes en Færøing, og han har hos alle sine Landsmænd i snevrere Forstand vundet en udeelt Agtelse og Kjærlighed, som han vistnok ogsaa i høi

Grad har fortjent. Den nuværende Provst deroppe er ligeledes en Færøing, og han har den Fortjeneste af sine Landsmænd, at han har samlet de gamle Sagn og Sange, hvori Oldsproget lever, i en smuk og god færøisk Oversættelse, idet han har gjort det færøiske Sprog tilligemed alle de nordiske Sprog til Gjenstand for et grundigt og omhyggeligt videnskabeligt Studium. Men der vil ikke være Candidater nok deroppe fra til at kunne besætte Embederne, og det bliver derfor nødvendigt at skaffe Embedsmænd herne fra Danmark. Saa kunde det maaskee forlanges, at disse skulde have Kundskab i det færøiske Sprog, ligesom det forlanges, at de paa Island ansatte Embedsmænd skulde kunne Islandst. Dette vilde ligeledes være en Fordring, som ikke kunde opfyldes; thi et Sprog, som kun tales af mellem 8 og 9,000 Mennesker, og som desuden ikke har nogen Litteratur at støtte sig til, kan naturligvis ikke studeres eller læres herne. Jeg veed, hvilket Arbejde og hvilken Flid den Mand har maattet anvende paa det, som jeg nys nævnte, og som jo dog lever derovre. Det vilde være et aldeles urimeligt og umuligt Forlangende. — Hvad vil der da være at gjøre? — Ja det Bedste og Gavnligste var at drage Omsoarg for, at Færøingerne lærte bedre Danst, end de for Tiden lære; men jeg skal i saa Henseende gjøre opmærksom paa, at Bestræbelserne for at indføre et ordnet Skolevæsen udenfor Thors-havn By ere straaedede paa Færøingeres bestemte Modstand, idetmindste med det Forsøg, som er blevet gjort derpaa; der har bestaaet et saadant Skolevæsen fra 1845, men det blev igjen ophævet ved en Lov af 1854. Jeg veed imidlertid, at Færøingerne nu ere komne til den Erkjendelse, at det er nødvendigt for dem at lære at kjende det Sprog, til hvilket de skulde støtte sig i litterair Henseende, og at der er Mange i Landet, der interessere sig for denne Sag. Jeg skal deriblandt nævne de øverste Vrigheds personer deroppe, den nuværende Amtmand, som med megen Nidkjærhed tager sig af dette, og dernæst den af mig allerede omtalte Provst. Jeg turde altsaa ogsaa henstille denne Sag til den høitærede Ministers velvillige og venlige